

Uzaklarda Bir Sahil

– mavilikler · 17 Haziran 2013

“Haksızlık bu!” dedi. Şimşeksiz, bulutsuz bir yağmur damlası gibi apansız, hiç haber vermeden...

Güler haksızlık olan şey ne, haksızlığı yapan kim, sormadı bile. Az önce yaptığı tarifi yeni bitirmişti. Yeni denediği bir tatlı... Kıvamına varması için en önemli püf noktasını da iliştiirmişti sözünün bir yerine. İyi bir akraba olduğunu bir kez daha teyit etmişti.

Ayşe ise teşekkür yerine ne zaman başladığı belirsiz bir düşünce zincirinin halkalarından birini tutuşturmuştu bir anda eline. Tarifi duymamıştı bile belki.

“Yine neyi dert ettin sevgili kuzenim?” diye sordu hayretini şekere bulayan şerbetli bir sesle. “Bu ılık ılık okşayan havada, cennet misali bu bahçede seninle iki kuzen oturmuş, tatlı tatlı tembellik ederken; dışarıyı şu duvarın ötesinde bırakmış; çiçeklerden, ağaçlardan rengarenk bir koza örerken çevremize, ne gibi bir haksızlık aklına gelmiş olabilir ki senin ?! Öyle bir haksızlık gerçekten varsa bile böyle bir yerde onu ne çağırabilir ki?”

Ayşe buzullarını çözmeye kararlı, aynı asık yüzlü tonda devam etti konuşmasına. “Aksine böyle cennet gibi bir yerde bu tarz şeyler akla gelir en çok da. Mükemmeliyeti bozacak küçücük bir şey bile çoraptaki delik misali büyür durur gitgide. Önceden göze batmayan küçücük bir ayrıntı en önemli parçası olur bütünün. En çok o görünür.”

“Haksızlık olan ne peki?” dedi Güler, bundan sonra bir kez bile duyduklarını sorgulamayacağını garanti eden bir ciddiyeti apar topar giydirerek sesine. “Gerçekten merak ettim şimdi. Az önceki tavrımı hoş gör lütfen.”

“Annelerimizin bu kadar farklı olması mesela... Ve dolayısıyla da ikimizin farklı olması... Bence büyük haksızlık... Senin yarım saat içinde attığın o şakrak kahkahalardan benim oğlum mahrum edecek kadar önemli bir fark bu... Can senin kızının bol bol nasiplendiği, her şeyi hafife alan, meydan okuyan tavra hiçbir zaman tanık olamayacak bende... Çünkü ben bir kez bile senin gibi boş veremeyeceğim. Kalbim ve ellerim sıcacık, evimin odalarında geziniyormuşçasına rahat, çevreme pervasız gülüşler

gönderemeyecek, güzel bir ayna olamayacağım dünyaya. Oraya ait her şey yüzümdeki barikatlardan birine toslayacak mutlaka. Kaygı olacak o barikat kimi zaman... Kimi zamansa yaşanmamış, ertelenmiş bir duygu... Tıpkı benim annemin yüzü gibi..."

"Teyzeme haksızlık ediyorsun bence." dedi Güler, onunla yıllar önce, yine böyle bir yaz gününde paylaştığı sıcacık bir an'ı hatırlayarak... Konuştukları konu neydi, tam olarak hatırlayamasa da teyzesinin yüzündeki o yoğun duyguyu şu an gibi görebiliyordu zihninde. Şefkat mi dese ya da çok sevilen birine bir zarar gelmesinden duyulan kaygı mı her neyse, o an'ı büyüdü bir hale getiriyordu. Teyze yeğen yapıyordu onları, bu kavramın içini en küçük boşluk kalmamacasına doldurarak... Evet, o gün teyzesi annesinin ablası olmakla yetinmemiş, sırf kendisine özel o kimliği, yani teyzeliği de giyinmişti. Ayşe'nin sözünü ettiği o yanlış ayna olmaktan çok uzaktaydı yüzü. Tamam, biraz sakınan, uzaktan bakan bir tavır vardı belki. Ama dışlamadan dışarıdaki dünyayı, kendininkini çok ayrı bir yere koymadan...

Bir konuda nasihatte bulunuyordu galiba. Üvey babası, annesi ve küskün bir gölge olarak kendisi vardı konuşmalarında, yavaş yavaş hatırlıyordu şimdi. Sabırlı olması gerektiğini söylüyordu teyzesi. Sadece kuru kuru söylemekle kalmıyor, o yabancı adamın aileden biriymişçesine evde gezinip durmasına katlanmanın ipuçlarını veriyordu ona. Yüzme, yazarlık, tenis, oyunculuk ve daha birçok şeyle dolu upuzun bir listeyi ona sıralarken, üvey babasıyla arasına kocaman bir duvar örüyordu aslında.

Annesiyle arasındaki ilişkinin en önemli dönemeçlerinden birinde yapmıştı o konuşmayı teyzesiyle... Ve onun gibi daha pek çok konuşma... Sadece üvey babasıyla ilgili değil; canını sıkkan, onu dünyayla karşı karşıya getiren her konuda...

O gün ve ilerleyen günlerde annesini o adamla paylaşmak zorunda olma gerçeğiyle yaşayabilecek gücü toparlamasında az önce kuzeninin yakındığı o kadının büyük rolü vardı yani.

"Şakrak kakhaha çok da gerekli değil aslında." dedi, zihninde hala o yaz günü... Teyzesi elini tutuyor. Yüzünde ona çok yakışan o müşfik tebessüm... "Bence sende rol yeteneği var." diyor. "Hani küçükken bir dizideki yaşlı kadını ne güzel taklit ederdin. Benzerliği görünce şaşkınlıktan ağzımız iki karış açık kalırdı, hatırlıyorsun değil mi? Oyunculuk kursları var. Bir dene istersen. Baktın hoşuna gitti, daha ciddi ilgilenmek istedin, okuluna da gidersen."

Nasıl ustalıklı bir yönlendirmeydi bu! Kurslardan, eğitilden çok başka, çok daha derin bir yanı vardı. Bir

duygu vardı ortada, kocaman... Adına öfke denen... İfade yolları arıyordu kendine, esip savurmak için fırsat kollayıp duruyordu. İşte bunu görmüştü teyzesi. Öfkenin yoğunluğuna dokunmayıp içeriğini değiştirmiş, merak, heyecan, başarmanın verdiği zafer hissi gibi pek çok olumlu duyguyu koymuştu yerine. Gerçi onun öngördüğü gibi bir oyuncu olamamıştı. Ama denemişti hiç değilse. Evdeki yeni duruma odaklanmaktansa enerjisini kendisinde olması muhtemel bir yeteneğin gerçekten var olup olmadığını anlamaya harcamış; içinde kök salmaya başlayan öfkeyi daha tomurcuklanmaya bile fırsat bulamadan başka bir duyguya çevirmişti.

“Kahkahalara çok da anlam yükleme bence.” diye devam etti kaldığı yerden. “Bazen çok yüzeyde kalabiliyor o kahkahalar. Küçük, müşfik bir tebessümün ulaştığı derinlerden çok uzaklarda... Evet, dünyaya meydan okumakta üstüne yoktur bir kahkahanın. Ama sevmek, şefkat göstermek söz konusuysa tebessümün eline su bile dökemez. Sen de annen de öyle gülenlerdensiniz işte! Gülerken tatlı tatlı okşuyorsunuz sanki... Yaralarına deva oluyorsunuz karşınızdakinin. Neyse ki benim de öyle güldüğüm oluyor bazen. Dünyayla savaşmayı bırakıp insanları gerçekten görebildiğimde... Az önceki kahkahalara gelince... Onların dünyaya karşı tutumumla en küçük alakası yok. Sadece çok mutlu olmamdan kaynaklanıyorlar. Seninle bu bahçede keyif yapmak çok uzaklarda bir sahile atmak gibi kendini... Tüm bağları koparıp sadece kendin olmak... Yani burada patlattığım kahkahaları sakın her zamankilerle karıştırayım deme lütfen. Bir çeşit tebessüm olarak kabul et onları. Biraz gürültülü ama tebessüm denmeyi hak edecek kadar da derinlerden kopup gelen...”